

Konkurransetilsynet

post@kt.no

Vår dato: 01.09.2010

Deres ref.: 2007/991

MAB WESE 521.5

Vår ref.:Tore Amblie Bjørback

Høring - forskrift om takstberegning og maksimalpriser for løyvepliktig drosjetransport med motorvogn

Vi viser til Konkurransetilsynets høringsbrev, datert 28.6.2010, med høringsfrist 1.9.2010.

Dette er en fornyet høring etter fjorårets høringsrunde, i og med at tilsynet har gjort endringer i forskriften siden den gang. Norges Handikapforbund leverte i fjor ikke hørings svar. Vi ønsker denne gang å avgi hørings svar, spesielt sett i lys av Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven (DTL) som trådte i kraft 1.1.2009.

Generelt

Forskriftens § 11 gir drosjeselskapet anledning til å kreve tillegg for drosjetransport av rullestolbruker dersom passasjerer sitter i rullestolen under transporten. For ekstra tidsbruk i anledning transporten, typisk tid til å hjelpe passasjerer inn/ut av bilen, kan det kreves tidstakst i henhold til § 7 fjerde ledd.

Så vidt vi er kjent med, ble slik anledning til å innføre egen avgift for rullestolbrukere innført ved en forskriftsendring i 1998. Den foreslåtte endring denne gangen innebærer en økning av maksimalprisen, men endrer ikke prinsippet.

NHFs syn

NHF foreslår at adgangen til å kreve tillegg for transport av rullestol, samt benytte tidstakst

for ekstra tidsbruk i anledning transporten, fjernes.

Vi begrunner dette med at rullestolbrukere på denne måten utsettes for en negativ forskjellsbehandling som ikke er forenlig med intensjonene i DTL.

NHF setter spørsmålstegn ved om forskriftens prinsipp om en særavgift for rullestolbrukere er forenlig med DTL og dens intensjoner. Transport av rullestolbrukere vil i mange sammenhenger utvilsomt innebære krav til materiell og personell som kan medføre kostnadsøkning for operatør. Spørsmålet er om det er riktig å finansiere kostnaden gjennom en særavgift.

Forskriften innebærer så vidt vi kan se at rullestolbrukere blir alene som passasjergruppe i å måtte finansiere krav til utstyr og behov for bistand, selv om også andre passasjergrupper stiller særlig krav til materiell og personell. Behovet for bistand oppstår ved at transportmateriellet ikke er universelt utformet. For de øvrige transportformer (veg-, jernbane-, luft- og sjøtransport) er krav til universell utforming av materiellet innført (eller underveis), sammen med rettigheter til assistanse. Eventuelle merkostnader er forutsatt pulverisert på alle passasjerer (fx ved innføring av forskrift om bl.a. assistansetjeneste for funksjonshemmede ved lufttransport – ble kostnaden pulverisert på alle passasjerer gjennom en økning av flyplassavgiften).

Samferdselsdepartementet sier selv i sitt høringssvar til maksimalprisforskriften i brev 12.11.2009:

”...Det er i liten grad anledning for fly-, tog-, buss- og båtselskaper å ta betalt for det ekstra merarbeidet som følger av å ta med passasjerer med særskilte behov og deres spesialutstyr. Samferdselsdepartementet mener at det tilsvarende er argumenter som teller for at de ekstrakostnadene som følger av å ta med rullestolbrukere for eksempel burde fordeles mellom alle drosjekunder....”

Også forbrukerrådet og forbrukerombudet tar til orde for det uheldige i å operere med tilleggskoster.

Samferdselsdepartementet sier imidlertid videre;

”...Samferdselsdepartementet er imidlertid bekymret for at tilgjengeligheten av drosjer som er tilrettelagt for rullestolbrukere vil kunne reduseres dersom muligheten for et

rullestoltillegg fjernes, og vil derfor ikke foreslå dette i denne omgang. ...”

NHF vil påpeke at vi tidligere har tatt opp med samferdselsdepartementet vår bekymring over at løyver for rullestoltransport flere steder i landet står tomme, og at departementet må vurdere virkemidler for å sikre at rullestolbrukere har et tilbud om tilrettelagt transport.

Vi synes det er svært uheldig at rullestolbrukere utpekes til å egenfinansiere materiellinvesteringer og påløpt tid til bistand. Hadde materiell vært universelt utformet ville ekstrakostnader vært eliminert. Dessuten stiller adgangen til å kreve særavgift drosjetransport i en særstilling, og den trekker frem rullestolbrukere som den eneste gruppen som må egenfinansiere ekstrakostnader knyttet til seg selv som person.

Vi vil derfor foreslå at anledningen i forskriftens § 11 til å kreve tileggsbetaling for rullestolbrukere fjernes.

* * *

Avslutningsvis vil vi påpeke at at Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven ble vedtatt i erkjennelsen av at mennesker med funksjonsnedsettelse i mange sammenhenger utsettes for diskriminering.

I formålsbestemmelsen (§ 1) sier DTL:

”... Lovens formål er å fremme likestilling og likeverd, sikre like muligheter og rettigheter til samfunnsdeltakelse for alle, uavhengig av funksjonsevne, og hindre diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne...”

Og i § 4:

”... Direkte og indirekte diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne er forbudt.

Med direkte diskriminering menes at en handling eller unnlattelse har som formål eller virkning at personer på grunn av nedsatt funksjonsevne blir behandlet dårligere enn andre blir, er blitt eller ville blitt behandlet i en tilsvarende situasjon...”

Vi synes det er en svakhet at forholdet til DTL overhodet ikke berøres i denne høringen – særlig når forskriften viderefører en egen avgift for rullestolbrukere. Vi har av den grunn

tilskrevet Likestillings- og Diskrimineringsombudet og bedt de utforme et hørings svar hvor de vurderer forskriften opp mot DTL

Med vennlig hilsen
Norges Handikapforbund

Arne Lein
Forbundsleder

Lars Ødegård
Generalsekretær